

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/69/2016
Identifikačné číslo spisu:	9016898159
Dátum vydania rozhodnutia:	30.05.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Šimonová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:9016898159.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Gabriely Šimonovej a sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Martina Bargela na neverejnom zasadnutí konanom 30. mája 2017 v Bratislave v trestnej veci obvineného Ing. M. A. pre trestný čin neoprávneného podnikania podľa § 118 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005 a trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005, o dovolaní obvineného Ing. M. A. podanom proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 1To/105/2015, z 20. januára 2016, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného Ing. M. A. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 4T/90/2007, z 10. septembra 2013 bol obvinený Ing. M. A. uznaný vinným zo spáchania v bode 1/ trestného činu neoprávneného podnikania podľa § 118 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005 a v bode 2/ trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005 na skutkovom základe uvedenom vo výrokovvej časti rozsudku.

Za tieto trestné činy mu bol podľa § 250 ods. 5 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005, za použitia § 35 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005, uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov a 6 mesiacov nepodmienečne. Podľa § 39a ods. 2 písm. a/ Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005 bol pre výkon trestu zaradený do I. nápravnovýchovnej skupiny.

Proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 4T/90/2007, z 10. septembra 2013 podal odvolanie obvinený Ing. M. A. ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní. Odvolanie písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu.

Krajský súd v Bratislave uznesením, sp. zn. 1To/105/2015, z 20. januára 2016, v konaní proti ušlému

zamietol odvolanie obvineného podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 1To/105/2015, z 20. januára 2016 podal vo svoj prospech prostredníctvom obhajcu dovolanie obvinený Ing. M. A. z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku (zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu) a písm. i/ Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia). K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku obhajca obvineného uvádza, že okrem prvého hlavného pojednávania boli všetky hlavné pojednávania, na ktoré sa obvinený dostavil, odročené, takže obvinený dal súhlas, aby ho na pojednávaniach zastupoval jeho vtedajší obhajca JUDr. Jozef Holíč. Avšak ani zo súdu ani od obhajcu obvinený nedostal predvolanie na ďalšie hlavné pojednávania. Obvinený si rovnako myslí, že súd nevyužil dostupné dôkazy a odsúdil ho na základe nedôvodných domnienok vyplývajúcich z tzv. nedostupných dôkazov, resp. nedôvodných domnienok vyšetrovateľa. Myslí si, že obhajca nemal možnosť klásť svedkom otázky. K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku uvádza, že skutky v bodoch 1/ a 2/ sa nestali a nespáchal ich obvinený, ani nikto iný. Súd vychádzal iba z nesprávne zisteného skutkového stavu. Následne obvinený podáva dovolaciemu súdu svoje vlastné vysvetlenie a interpretáciu podnikateľského modelu, ktorým sa dopustil prejednávanych trestných činov. Argumentuje tým, že zoznam platieb poškodených do fondu predstavovaného účtami firmy obvineného, ktoré boli chybné označené ako vklady (na ktoré by potreboval bankovú licenciu), je iba zoznam platieb za konkrétne produkty v zmysle platných zmlúv, ktoré obvinený uzatváral so zmluvnými partnermi až po odskúšaní produktov, ktoré im obvinený daroval a potom, ako absolvovali školenia o produktoch, ktoré mohli neskôr získať rôznym spôsobom, teda aj nákupom. Zoznam platieb nemožno stotožniť ani so zoznamom poškodených osôb. Mnohé z týchto osôb sú naopak zvýhodnené či už tým, že boli obdarované nákupnými poukážkami označenými evidenčnými číslami (tzv. pozície) alebo dostali úvery, ktoré do termínu trestného stíhania obvineného nestihli splatiť. Okrem toho mnohí zaplatili iba za školenie (víkendové s ubytovaním alebo celodenné s občerstvením). Zoznam platieb nemožno stotožniť ani so zoznamom žiadateľov o úver, ktorí by splnili podmienky pre poskytnutie úveru, to znamená žiadosť o konkrétny úver, spotrebný, tovarový alebo finančný, s konkrétnou dobou splácania, výškou úveru a spôsobom ručenia (zmenky alebo záložná zmluva). Skutočne poškodené osoby vznikli až v dôsledku trestného stíhania obvineného v rokoch 2000 až 2016, ktoré mu bránilo v plnení záväzkov vyplývajúcich z uzavretých zmlúv. Nepravdivé sú aj tvrdenia o absencii obchodnej činnosti v obvineného podnikaní. Tvrdí, že jeho obchodná činnosť spočívala v reklamných a marketingových aktivitách. Obvinený vytvoril alternatívu úverov, úplne odlišnú od vtedajších bankových a nebankových úverov s vysokými a úžerníckymi úrokmi. Na úvery mal dlhodobo zabezpečené produkty a finančné prostriedky z reklamnej a obchodnej činnosti a zo splátok už poskytnutých úverov. Na základe uvedeného navrhuje v zmysle ustanovenia § 386 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku zrušiť napadnutý rozsudok okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu a vrátiť vec prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

K dovolaniu sa vyjadril prokurátor krajskej prokuratúry, ktorý uviedol, že obhajcom označené dovolacie dôvody nie sú naplnené. K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku sa vyjadril, že správnosť a úplnosť zisteného skutku nemožno v dovolacom konaní skúmať a meniť, keďže dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa. Tento dovolací dôvod preto pripúšťa iba právne námietky vo vzťahu ku skutkom zisteným súdmi nižších stupňov. Skutky ustálené súdmi nižšieho stupňa pritom celkom evidentne napĺňajú všetky zákonné znaky dotknutých trestných činov, a preto boli správne hmotnoprávne posúdené. K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku uvádza, že právo obvineného na obhajobu zachované bolo, keďže tento bol v relevantnom období riadne zastúpený obhajcom. Pokiaľ ide o osobnú neúčasť obvineného na hlavných pojednávaniach v intervaloch od 19. októbra 2010 až 31. marca 2011, na tento postup súdu boli dané zákonné dôvody, keďže obvinený bol vopred upovedomený o daných termínoch, a navyše dal súhlas na konanie v neprítomnosti, ktorý prejavil na hlavnom pojednávaní 9. septembra 2010. Takýto prejav vôle obvineného sa potom vzťahuje k celému hlavnému pojednávaniu, teda vzťahuje sa aj na odročené termíny hlavného pojednávania, ktoré je jedným, aj keď „prerušeným“ úkonom trestného konania (R 20/2016). V ostatnej

časti hlavného pojednávania sa voči obvinenému konalo ako proti ušlému podľa § 385 ods. 1 Trestného poriadku, pričom v rámci tohto osobitného konania sa mu už žiadne písomnosti trestného konania (ani predvolania) nedoručovali. V nadväznosti na námietku uvedenú v dovolaní, že obvinený bol odsúdený na základe nedôvodných domnienok vyšetrovateľa, resp. na základe domnienok z nedostupných dôkazov, možno taktiež poukázať na závery konštantnej rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu, z ktorej vyplýva, že „za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. práva podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu urobený v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, a nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu“ (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 4. júna 2013, sp. zn. 2Tdo/27/2013, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. augusta 2014, sp. zn. 2Tdo/34/2014, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. januára 2014, sp. zn. 2Tdo/1/2014). Navrhuje preto dovolanie postupom podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h/ Trestného poriadku), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd zistil, že dovolanie obvineného Ing. M. A. nie je dôvodné, pretože je zjavné, že nie sú splnené dôvody dovolania.

V prvom rade najvyšší súd poznamenáva, že v zmysle § 385 Trestného poriadku je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené, z čoho vyplýva, že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia (R120/2012-I).

S ohľadom na uvedené nebol najvyšší súd oprávnený preskúmať iné v dovolaní označené porušenia zákona, ktoré nezodpovedajú vymedzeným dovolacím dôvodom, pretože by si tak atrahoval prieskum právoplatného rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania nad rámec návrhu - dovolania, čo by znamenalo prekročenie právomoci vyplývajúcej mu zo zákona (§ 385 Trestného poriadku) a Ústavy Slovenskej republiky (čl. 2 ods. 2).

Z uvedeného je preto potrebné vyvodiť, a to aj s ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca, že najvyšší súd je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti nemôže ísť nad rámec návrhu a tam špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku).

Z obsahu písomného odôvodnenia dovolania je zjavné, že obvinený chápe dovolanie ako ďalší riadny opravný prostriedok, pretože dovolaním namieta predovšetkým zistený skutkový stav a spôsob, akým súdy prvého a druhého stupňa v napadnutom konaní vyhodnotili vykonané dôkazy v jeho neprospech. Je preto nevyhnutné v úvode uviesť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných

chýb taxatívne uvedených ako dovolacie dôvody v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a/ až písm. n/ Trestného poriadku. Mimoriadny opravný prostriedok - dovolanie - neslúži k revízii skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa. Správnosť a úplnosť skutkových zistení dovolací súd nemôže posudzovať, pretože nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Námetka nesprávnosti skutkových zistení, námetka proti spôsobu a rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne nesúhlas s tým, ako súd hodnotil vykonané dôkazy, nemôže zakladať žiadny z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Nie je možné, s poukazom na obvineným uplatnené dovolacie dôvody, domáhať sa preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené. Dovolací súd môže posudzovať len to, či súdy na zistený skutkový stav, ktorý je v dovolacom konaní daný a nemenný, aplikovali správne ustanovenia Trestného zákona.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku najvyšší súd dôsledne skúmal všetky námietky obhajcu obvineného uvedené v dovolaní v intenciách procesného postupu súdov nižších stupňov, ako aj všetky úkony súdu, obvineného a jeho obhajcu a dospel k záveru, že uvedený dôvod dovolania nie je daný. Napriek tomu, že obvinený formálne nenamietal dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku (hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky), vzhľadom na jeho argumentáciu uvedenú v dovolaní považoval najvyšší súd za nevyhnutné zaoberať sa aj týmto dovolacím dôvodom. Najvyšší súd sa tak bude v ďalšom texte vyjadrovať k dovolacím dôvodom (podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. d/, písm. i/ Trestného poriadku).

Obvinený na hlavnom pojednávaní dňa 9. septembra vyhlásil, že ak sa nedostaví na ďalšie hlavné pojednávanie, má sa konať v neprítomnosti s tým, že ho má zastupovať jeho obhajca JUDr. Jozef Holíč (č. l. 32 841). V zmysle tohto vyhlásenia bol na všetkých hlavných pojednávaniach, a to aj na tých, ktoré boli odročené, aj na tých, na ktorých sa vykonávalo dokazovanie, prítomný obhajca. Na všetkých hlavných pojednávaniach pred súdom prvého stupňa okrem prvého hlavného pojednávania, na ktorom sa obvinený zúčastnil, predseda senátu konštatoval, že obvinený je neprítomný, nakoľko požiadal o konanie v neprítomnosti. Obhajca ani na jednom hlavnom pojednávaní nenamietal, že obvinený trvá na osobnej účasti na hlavnom pojednávaní. Práve naopak, zo spisového materiálu vyplýva, že obvinený komunikoval s obhajcom aj so súdom prostredníctvom e-mailu, nakoľko sa zdržiaval v zahraničí - vo Veľkej Británii. Obhajca aj prokurátor prítomní na hlavných pojednávaniach, na ktorých sa vykonávalo dokazovanie, mali možnosť klásť svedkom a znalcom otázky a vyjadrovať sa k vykonávaným dôkazom, ktorú aj využili.

K podmienkam možnosti vykonania hlavného pojednávania v neprítomnosti obžalovaného treba poznamenať, že ak obžalovaný pred začiatkom hlavného pojednávania alebo v prípade jeho prítomnosti na hlavnom pojednávaní po vyhlásení uznesenia predsedu senátu, že hlavné pojednávanie sa odročuje, výslovne požiadal, aby sa hlavné pojednávanie konalo v jeho neprítomnosti, vzťahuje sa to na hlavné pojednávanie ako celok. Ak pre nejakú prekážku nie je možné vec ukončiť hneď na prvom hlavnom pojednávaní, má obžalovaný právo byť upovedomený o ďalšom termíne a zo strany súdu je povinnosťou tak urobiť, pokiaľ sa nevyžaduje osobná účasť obžalovaného, pre ktorú by mal byť predvolaný, a je právom obžalovaného sa ktoréhokoľvek ďalšieho úkonu zúčastniť. Neznamená to ale, že by v každom ďalšom prípade mal mať súd vyjadrenie od obžalovaného v zmysle § 252 ods. 3 druhej vety Trestného poriadku a túto okolnosť zisťovať, keď už pred začiatkom odročeného hlavného pojednávania také stanovisko obžalovaného mal k dispozícii. Jednotlivé úkony v konaní pred súdom určuje predseda senátu. Úkonom je hlavné pojednávanie ako celok. Pri jeho príprave postupuje predseda senátu podľa § 247 ods. 5 Trestného poriadku tak, že urobí všetky potrebné opatrenia na zabezpečenie jeho riadneho priebehu a na to, aby vec bolo možné prerokovať a rozhodnúť bez jeho odročenia. Toto ustanovenie predpokladá prerokovanie a rozhodnutie veci počas jedného úkonu bez odročenia, a teda aj len jedno

stanovisko alebo vyjadrenie podľa § 252 ods. 3 Trestného poriadku pred otvorením hlavného pojednávania alebo v prípade jeho odročenia po vyhlásení uznesenia predsedu senátu, že hlavné pojednávanie sa odročuje, zakladá splnenie podmienok na vykonanie hlavného pojednávania v neprítomnosti obžalovaného. Či sa vôbec uskutočnia ďalšie úkony spojené s vykonávaním dôkazov na hlavnom pojednávaní, ak nastane taká nutnosť po odročení hlavného pojednávania, nemôže byť ponechané na vôli obžalovaného, lebo ten nevedie trestné konanie.

Obžalovanému nič nebráni uplatniť svoje práva vyplývajúce predovšetkým z § 34 Trestného poriadku a ďalších jeho ustanovení pri vykonávaní dôkazov, ak svoje pôvodné odmietavé stanovisko k účasti na hlavnom pojednávaní zmení a na toto sa sám ustanoví bez toho, aby bol naň predvolávaný. Stačí, že bol o ďalšom termíne upovedomený. Pokiaľ také ďalšie odmietavé stanovisko alebo vyjadrenie obžalovaného, po upovedomení o novom termíne hlavného pojednávania, súd nemá k dispozícii, ale obžalovaný už predtým vyjadril svoj odmietavý postoj, neznamená to, že súd nemá splnené podmienky na vykonanie hlavného pojednávania v jeho neprítomnosti.

Neuniklo pozornosti najvyššieho súdu, že obvinený e-mailom z 27. marca 2011 (č. l. 32 867) oznamoval súdu, že o termíne hlavného pojednávania, ktorý bol vytýčený na 31. marca 2011, sa dozvedel až v deň odoslania tohto e-mailu, t. j. 27. marca 2011. Zo spisového materiálu však vyplýva, že predvolanie mu bolo e-mailom zasielané zo súdu už 16. marca 2011, a teda lehota piatich pracovných dní na prípravu na hlavné pojednávanie v zmysle ustanovenia § 247 ods. 1 Trestného poriadku bola zachovaná. Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 31. marca 2011 (č. l. 32 869) navyše vyplynulo, že obhajca sa s obvineným telefonicky dohodol, že z dôvodu nemožnosti obvineného zúčastniť sa na hlavnom pojednávaní osobne, na ňom bude prítomný namiesto neho jeho obhajca. Najvyšší súd okrajovo poznamenáva, že v uvedenej zápisnici z hlavného pojednávania je zjavná chyba v písaní, nakoľko je v nej uvedený nesprávny dátum jeho konania, a to dňa 15. februára 2011. Z obsahu zápisnice, ako aj zo žurnalizácie spisu je však zjavné, že ide o hlavné pojednávanie, ktoré sa uskutočnilo 31. marca 2011.

Najvyšší súd tiež skúmal, či boli splnené podmienky na konanie proti ušlému podľa § 358 a nasl. Trestného poriadku, o ktorom bolo rozhodnuté na hlavnom pojednávaní dňa 25. januára 2013 (č. l. 32 880). Prvostupňový súd sa takmer dva roky po vypovedaní právneho zastupovania obvineného zo strany jeho obhajcu bezúspešne pokúšal doručiť obvinenému predvolanie na hlavné pojednávanie, zatiaľ čo tento nepreberal zásielky na ním určenej adrese, nereagoval na e-maily súdu a neoznámil iné kontaktné údaje. Navyše ako uviedol aj prokurátor na hlavnom pojednávaní 25. januára 2013, obvinený vykonal v prípravnom konaní väzbu v takej dĺžke, že jeho opätovné vzatie do väzby nebolo prípustné, a teda nebolo možné vydať príkaz na jeho zatknutie. Na základe toho súd prvého stupňa na návrh prokurátora rozhodol na hlavnom pojednávaní dňa 25. januára 2013 o tom, že sa bude konať proti ušlému. Predvolanie na hlavné pojednávanie na 12. marca 2013 bolo zároveň zverejnené na úradnej tabuli súdu (č. l. 32 883) a obvinenému bol 25. marca 2013 ustanovený obhajca (č. l. 32 881). Procesne správne postupoval aj súd druhého stupňa, ktorý zverejnil termín verejného zasadnutia, predmetom ktorého bolo prejednanie odvolania obvineného proti rozsudku súdu prvého stupňa, na deň 20. januára 2016 na úradnej tabuli súdu aj elektronicky (č. l. 32 945). Najvyšší súd má za to, že boli splnené všetky zákonné dôvody konania proti ušlému, keďže preukázanie úmyslu, že obvinený sa vyhýba trestnému stíhaniu pobytom v cudzine je splnené aj vtedy, ak sa obvinený zdržiava mimo územia Slovenskej republiky a nepreberá zásielky od slovenských orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu. Súdny nižšieho stupňa postupovali v súlade so zákonom, keď vykonali všetky procesné úkony, ktoré Trestný poriadok na toto konanie ustanovuje.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku najvyšší súd poznamenáva, že v rámci dovolacieho konania nie je prípustné preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku (§ 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, veta za bodkočiarkou), ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku. Skutkový stav môže najvyšší súd hodnotiť len z toho hľadiska, či skutok alebo iné okolnosti skutkovej povahy boli správne právne posúdené, to znamená, či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Preto nemožno preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov, nakoľko toto sú otázky

upravené normami procesného práva, nie hmotným právom. Uvedený záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a rozhoduje aj o ňom najvyšší súd už v tretej inštancii, kde nemožno znovu vytvárať, či meniť skutkové zistenia. S ohľadom na to nemôže najvyšší súd spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu je potrebné zdôrazniť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o jeho existencii je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením (skutkovými závermi), ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku veta za bodkočiarkou. Dovolací súd nemôže skutok ustálený súdmi prvého a druhého stupňa ani meniť ani dopĺňať (to neplatí len pre posúdenie dôvodnosti dovolania ministra spravodlivosti podané podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku).

Inak povedané vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môžu obvinení v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdom, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi nižších stupňov - ich posudzovanie je dominanciou konania odvolacieho súdu. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú na preskúmavanie rozhodnutí súdov nižších stupňov.

Pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený spáchal skutok tak, ako je uvedený v rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorého skutkovými závermi sa stotožnil aj odvolací súd. Popísanému skutkovému stavu plne zodpovedá i právny záver vyjadrený v posúdení skutku ako trestného činu neoprávneného podnikania podľa § 118 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005 a trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005. Použitú právnu kvalifikáciu odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté, a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkovej podstaty označených trestných činov. Z uvedeného vyplýva, že tento dovolací dôvod tiež nebol naplnený.

Na základe uvedeného dospel najvyšší súd k záveru, že dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. d/ Trestného poriadku nie sú naplnené.

So zreteľom na vyššie uvedené najvyšší súd nezistil naplnenie namietaných dovolacích dôvodov vo veci dovolania obvineného Ing. M. A., a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.